

תורתך שעשועי

גיליון מס' 96

פרשת האזינו

מבואר בדברי חז"ל (תענית ט, א) שעם ישראל זכו לענני הכבוד בזכותו של אהרן הכהן, והרי עבודתו העיקרית של אהרן הכהן היתה להרבות אהבה ואחדות ושלוש בעם ישראל בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו, כדברי חז"ל (אבות א, יב) שהיה אהרן "אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה", ממילא מובן שמהות קדושתה של הסוכה היא אהבה ואחדות ושלוש בין הבריות, בבחינת: "סוכת רחמים ושלוש".

וזהו שמובא בפוסקים (ראה כה"ח סופר סי' תרכה, סק"י) שכל הזהיר במצות הסוכה ועשייתה כתיקנה, מובטח לו שלא תהיה מריבה בתוך ביתו כל אותה שנה.

והיינו משום שקדושתה של הסוכה היא בדוגמת קדושתם של ענני הכבוד אשר להם זכו עם ישראל בזכות אהרן הכהן שכל ענינו היה להרבות אהבה ואחדות בעם ישראל כנ"ל, ולכן ההשתדלות בעשיית הסוכה בהידור רב מסוגלת להמשיך לתוך ביתו של האדם את מידתו של אהרן - מידת השלוש, ולא תהיה מריבה בביתו כל השנה.

ולכן בכל יום בחג סוכות, בבוא לסוכה האושפז המיוחד לאותו יום, באים עימו גם שאר האושפזין כולם, כאומרנו ביום הראשון של החג: "לעול אברהם רחמא אבא קדישא, ולעול עמיה יצחק ויעקב, משה, אהרן, יוסף ודוד", וכיו"ב בשאר הימים. והיינו משום שמידת הסוכה היא שלום ואחדות כנ"ל, ולכן שבעת האושפזין באים תמיד כולם ביחד באהבה ואחדות, הגם שכל יום מימי החג שייך באופן מיוחד רק לאחד מהם.

מכל האמור ילמד האדם שאם בחג סוכות ירגיש בליבו אהבה לכל אחד ואחד מישראל, וירחיק את המחלוקת וירדוף את השלוש - הרי זו הוכחה ברורה שאכן זכה שנקלט בתוכו האור הנפלא של הסוכה הקדושה, ואורם של ענני הכבוד הקדושים.

ואותה בחינת אהבה ואחדות שבמצות הסוכה באה לידי ביטוי גם במצוה הנוספת שיש לנו בחג סוכות - מצות נטילת ארבעת המינים, כמו שנאמר: "ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר, כפות תמרים וענף עץ עבות וערבי נחל" (ויקרא כג, מ).

והיינו כמבואר בילקוט שמעוני (ויקרא רמז תרנא): "פרי עץ הדר - אלו ישראל, מה אתרוג זה יש בו ריח ויש בו אוכל, כך ישראל יש בהן בני אדם שהן בעלי תורה ובעלי מעשים טובים. כפות תמרים - אלו ישראל, מה תמרה זו יש בה אוכל ואין בה ריח, כך ישראל יש בהן בעלי תורה ואין בהן מעשים טובים. וענף עץ עבות - אלו ישראל, מה הדס הזה יש בו ריח ואין בו אוכל, כך ישראל יש בהם בני אדם שיש בידיהם מעשים טובים ואין בהן תורה.

וערבי נחל - אלו ישראל, מה ערבה זו אין בה לא טעם ולא ריח, כך ישראל יש בהן בני אדם שאינם לא בעלי תורה ולא בעלי מעשים. אמר הקב"ה: לאבדן אי אפשר, אלא יעשו כולן אגודה אחת והן מכפרין אלו על אלו, לפיכך משה מזהיר את ישראל ואומר להם: ולקחתם לכם".

הוי אומר שארבעת המינים שנצטוונו ליטול בחג הסוכות רומזים לארבע מדרגות רוחניות שיש בעם ישראל, החל מהצדיקים הגדולים שיש בהם גם תורה מפוארת וגם מעשים טובים לרוב, וכלה בעמך ישראל אשר לעת עתה טרם זכו להתקרב לדרך התורה, ואין בהם לא תורה ולא מעשים טובים.

ובכך שציותה התורה לאגוד את כולם יחדיו, ולקדש על ידיהם את שמו של הקב"ה בעשית המצוה, התורה הקדושה רמזה לנו שעלינו להתאחד עם כל עם ישראל ולאהוב ולקרב כל אחד מישראל ללא יוצא מן הכלל, ולהכיר בכך שבאמת בכל אחד ואחד מישראל, ואף השפל ביותר בדרגתו הרוחנית ובמעשיו, ישנה קדושה נפלאה, ושמו של הבורא יתברך מתקדש על ידו.

המשך בעמוד הבא...

כי לאמתו של דבר כל יהודי מאמין בה' יתברך אמונה שלימה, עד ש"אפילו קל שבקלים ופושעי ישראל מוסרים נפשם על קדושת ה' על הרוב, וסובלים עינויים קשים, (ובלבד) שלא לכפור בה' אחד" (לשון התניא בפרק יח), וכל יהודי אוהב את הקב"ה מעומק ליבו, וחפץ לדבוק בו ובתורתו, אלא שיצרו הרע הוא זה שמבלבל ומטעה אותו, ומכניס בליבו רוח שטות (ראה סוטה ג, א) ומפתה אותו לעבור על רצון הבורא, אך אין זה רצונו באמת כלל וכלל. וזוהי בחינת "ברוב עם הדרת מלך" (משלי יד, כח), והיינו כי "עם" הוא מלשון "גחלים עוממות", כלומר גחלים שכלפי חוץ נראה שהן כבויים אך באמת בפנימיותן הן עדיין בוערות, ועל ידי נפיחת רוח עליהן מיד הן מתלקחות ובוערות.

וכמו כן ממש אף היהודי הפשוט ביותר שבישראל הגם שכלפי חוץ נראה שרוחניותו כבויה, ואין בו לא תורה ולא מעשים טובים (בבחינת ערבה כנ"ל), הרי שבפנימיותו יוקדת אש של אמונה תמימה בה' יתברך, וכל שצריך הוא לנפוח בו רוח של חיים ולגלותה, ולכן גם מיהודים אלו יש להקב"ה רוב פאר והדר.

ומסיים המדרש: ואם עשיתם כך אותה שעה אני מתעלה, ההוא דכתיב: "הבונה בשמים מעלותיו" (עמוס ט, ו) ואימתי הוא מתעלה כשהן עושין אגודה אחת, שנאמר: "ואגודתו על ארץ יסדה" (שם). והיינו שעל ידי אחדותם של עם ישראל ואהבתם זה לזה מתרומם ומתקדש שמו של הקב"ה, ונעשה נחת רוח לפניו במידה שאין כדוגמתה, ובכך תלויה ברכתם של עם ישראל, כאומרנו בתפילה: "וברכנו אבינו כולנו כאחד באור פניך", והיינו שרק כאשר "כולנו כאחד" באהבה ואחדות זה עם זה, רק אז יתקיים בנו "וברכנו אבינו". והנה הגם שכל ארבעת המינים ניטלים יחד, בכל זאת את הלולב וההדס והערבה אנו אוגדים יחדיו ממש, ואילו האתרוג (אף שניטל עמהם בשעת קיום המצוה) אינו אגוד עמהם ממש, אלא נפרד לעצמו.

ונרמז בזה אשר הצדיק, מנהיג ישראל, המשול לאתרוג, הגם שצריך הוא לרדת אל העם ולהתאחד עימהם על מנת לקרבם לה', אף על פי כן אסור שיהיה מאוגד עמהם בכל עניניהם, אלא רק בדברי מצוה וקדושה, ואילו בשאר הענינים צריך הוא להיות ניבדל ומרומם מהם, ורק אז יצליח באמת להשפיע עליהם מאור קדושתו.

וזוהו שרמזו חז"ל (עירובין כא, ב) באומרם ששלמה המלך תיקן "עירובין ונטילת ידים" לרמוז למנהיג ישראל שמצד אחד עליו להיות מעורב עם הבריות, אך זהו רק לדבר מצוה, ואילו בשאר הענינים צריך הוא בחינת "נטילת ידים", שהוא מלשון "וינטלם וינשאם" (ישעיה סג, ט וראה בא"ח ש"א פ' שמיני אות ו), והיינו שיהיה מרומם ומנושא מהם, ועל ידי זה דוקא יוכל להשפיע עליהם לטובה ולקרבם להקב"ה, ויתקיים בו מה שאמרה השכינה הקדושה על שלמה בשעה שתיקן תקנות אלו: "בני אם חכם לבך ישמח ליבי גם אני"

שבת שלום

המשפט השבועי: כשאדם אומר את האמת הוא אינו צריך לזכור כלום.

הנשר ועשרת ימי תשובה

"כִּנְשֹׁר יַעִיר קִנּוּ, עַל-גּוֹזְלָיו יִרְחֹף יִפְרֹשׁ כַּנְפָּיו יִקְחֵהוּ, וְשָׂאֵהוּ עַל-אֶבְרָתוֹ."

הדימוי של הנשר מופיע בדברי רש"י :

"כנשר יעיר קנו – נהגם ברחמים ובחמלה, כנשר הזה הרחמני על בניו ואינו נכנס לקינו פתאום, עד שהוא מקשקש ומטרף על בניו בכנפיו בין אילן לאילן כדי שיעורו בניו ויהא בהם כוח לקבלו."

חז"ל מדמים את הנשר לעבודה בעשרת ימי התשובה. אילו הקב"ה היה מביאנו ליום הכיפורים מבלי הכנה ספק אם היינו עומדים בכך. האדם לא יכול לקפץ למדרגה רוחנית ב'מכה אחת' דרושה הכנה. כאותו הנשר בעל עוצמה וכוח אדיר, המתייחס בעדינות אל ילדיו ואינו מופיע מבלי להכין את גוזליו לבואו ...

כך אנו במשך ארבעים יום מתעוררים לתשובה בימי אלול כשעשרת ימי תשובה הם עליית מדרגה לקראת היום הקדוש - יום הכיפורים.

אין להקב"ה דמות אך אותו הנשר שנושא את גוזליו על כנפיו מפני החיצים של הציידים, מאפשר לנו לראות באופן ציורי איך הקב"ה נוהג איתנו בימי הרחמים והסליחות:

הנשר עט משוחה לשוחה ומעץ לעץ, נעמד הוא על ענף בצמוד לקן בו נמצאים גוזליו. הגוזלים עולים על גבו והוא נושא אותם בבטחה אל על.

בשונה מיתר העופות הלוקחים את ילדהם בכפות ידיהם אף בניגוד לרצונם, אצל גוזלי הנשר נדרש מאמץ לאזור כוח ולעלות על גב אביהם. גוזל שלא יעשה את המאמץ - משאיר הוא את עצמו לגורלו - יישאר בקינו וישמש טרף קל לציידים ומי יודע אם יחיה...

כן הוא בעבודת ה' ובהכנה ליום הכיפורים:

ואשא אתכם על כנפי נשרים" - על כל יהודי שרוצה לטפס במעלות היראה והעבודה הרוחנית נדרש לעשות מאמץ קטן ולטפס על גב הנשר... עליו לשוב עד ה' שנאמר: "ושבת עד ה' אלוקיך..." אילו יישאר הוא במקומו ועוד בימים שעליו החובה להתעלות הרי שמשאיר הוא את עצמו לגורלו וספק אם יחיה באותה השנה ...

משל למה הדבר דומה:

לאחד שנכנס למעלית מהירה בבניין של 100 קומות. נאמר לו שבתוך דקה וחצי הוא מגיע לקומה ה-100...

הוא נכנס למעלית מחכה דקה - שתיים וכלום... לאחר עשר דקות פקעה סבלנותו והחל מקלל את חברת המעליות...

שאלוהו העוברים ושבים על מה הוא מתאונן? משהסביר להם פרצו כולם בצחוק. לפליאתו השיבו: אם הנך רוצה להגיע לקומה ה-100 עליך ללחוץ על הכפתור...

הנמשל ברור מאליו:

אם אתה רוצה לעלות בדרגה רוחנית עשרת הימים הללו הם הזמן המתאים אך עליך להתעורר מהתרדמה ולעשות תשובה!

כל אחד יכול לעלות (במדרגה הרוחנית) רק תלחץ על הכפתור!...

סגולת הסוכה ומעלתה

"צילא דמהימנותא" - מדת הרחמים

הסוכה היא "צלא דמהימנותא", כפי שנקראת בזוהר הקדוש, וענינה לחסות בצל ה'. אדם הזוכה לחסות בצלו יתברך זוכה לרחמים מיוחדים, אף שעל פי דין, אינו ראוי להם.

וכך שנינו בגמרא (במסכת בבא מציעא פה.):

ההוא עגלא דהו קא ממטו ליה לשחיטה (מעשה בעגל שנלקח לשחיטה), אזל תליא לרישיה בכנפיה דרבי וקא בכי (ברח והכניס ראשו תחת זרועו של רבי ובכה). אמר ליה: "זיל, לכך נוצרת" (אמר לו רבי יהודה הנשיא - לך, כי לכך נוצרת!) אמרי, הואיל ולא קא מרחם, ליתו עלה יסורין (אמרו בשמים, כיון שלא רחם על העגל, יבואו עליו יסורים).

על סיפור זה שואל הגה"צ רבי נתן וכתפויגל זצ"ל:

ולכאורה, מה פגם היה במעשהו של רבי? והלא כלל נקוט בדינו (ברכות יז.): "סוף בהמה לשחיטה" וכך גם אמר רבי כלפי העגל: "לך כי לכך נוצרת". כלום כל הנוטל בהמה לשחיטה נדון ליסורין?!

והוא משיב במתק שפתיים:

שאף ש"סוף בהמה לשחיטה", ובודאי שאין לתבוע אדם הנוטל בהמה לשחיטה, בכל זאת אם בא העגל לחסות בצלך ומבקש את רחמך שתצילהו מן השחיטה - מידת הרחמים צריכה להתעורר אצלך ולגרום לך להגן עליו, אף ש"לכך נוצר"...

זוהי, אפוא, סגולת הסוכה ומעלתה.

כאשר בא האדם לחסות בצל השכינה, הריהו מעורר עליו את מדת הרחמים המיוחדת, אף שעל פי מדת הדין אין הוא ראוי לה...

סגולות לחג הסוכות

* מומלץ לתלות בסוכה שמן זית ולהשאירו עד סוף החג כדי שישאב את קדושת הסוכה והאושפיזין, ובשמן זה יש סגולה עצומה להדלקת נרות חנוכה

* סגולה לזרע קיימא ולידה קלה: לתלות אתרוגים בסוכה ולאחר סוכות לעשות מהם ריבה ולאוכלה בט"ו בשבט.

* מומלץ ביום הושענא רבא, יום החיתום הגדול לקרוא את כל ספר התהילים.

* כותבים המקובלים: קדושת הסוכה גדולה כקדושת בית הכנסת, והנזהר בה מדבורי חול - מאיר עליו אור גדול משמיים.

* כתב הי'מועד לכל חי (כג, קכח): "המהדר לקנות ארבעת המינים יפים זוכה לבנים צדיקים ובעלי תורה, וזוכה הוא ובניו לאושר וברכה, ובלבד שאינו מתגאה."

* סגולה לבעל ייסורים: לנשק את קירות הסוכה, כיוון שהם במידת הרחמים, ואף ידליק בכל יום נר לאושפיזין של אותו היום.

ימי חג הסוכות

אשרינו שזכינו להתקדש ולהיטהר בימים היפים והמרוממים בשנה של ראש השנה ויום הכיפורים, והנה עומדים אנו בפתחם של שבעת הימים השמחים והמאושרים של חג הסוכות הבעל"ט. הימים הנפלאים בהם פונה ה' אל כל אחד מאיתנו בתורתו הקדושה ומבקש: "ושמחת בחגך והיית אך שמח". "ואם תשאל: מדוע ולמה להיות כל כך שמח?... עונה המדרש (תנחומא ויקרא, כג'): כתוב בפסוק:

"ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר" - וכי ראשון הוא?! והלא יום חמישה עשר הוא?! אלא ראשון הוא לחשבון עוונות. "אומר המדרש, שחור על גבי לבן כי כעת, אחר שעבר כל יהודי את יום הכיפורים הינו טהור וקדוש מכל עוון, ומהיום הראשון של חג הסוכות מתחיל ה' למנות את עוונות האדם מחדש! איזו מתנה! איזו זכות! כעת אולי אנו מבינים קצת מדוע מצוה אותנו ה' לשמוח בחג סוכות?! שהרי כעת הינו טהורים ונקיים, ורוצה ה' שנשמח בכך ונעבוד אותו בשמחה ובטוב לבב. על כן כתבו גורי האר"י ז"ל בשם רבם: "מי שישמח ויהיה טוב לב בחג זה ולא יצטער בו כלל – מובטח לו שתעלה לו שנה טובה ויהיה לעולם שמח". "וידע לו האדם", הוסיף הרה"ג בן ציון מוצאפי שליט"א, "כי כתבו המקובלים שבימים אלו של חג הסוכות, אשר עדיין לו נחתם דינו של האדם, קובעים לו לאדם כמה ישמח ויהיה מאושר בשנה הקרובה, וכל זאת נקבע ע"פ שמחתו בשבעת ימי חג הסוכות ובשמחת התורה. "ובפרט יזהר האדם במצות הסוכה הקדושה והיקרה, אשר הזוהר הקדוש מכנה אותה בשם "צל האמונה", אשר ה' יתברך משרה בה את שכינתו, ויש לה קדושה כקדושת בית הכנסת, אשר על כן אין לעשות בסוכה דבר בזוי ולא מכובד, ואף לא להכניס אליה סירים ומחבתות מעוצם קדושתה. מסופר על הגאון הצדיק, הרב יצחק רפלוביץ זצ"ל, אשר כיהן כרבה של 'קרמנצבורג', כי בשנותיו האחרונות חלה ברגליו והתקשה מאד בהליכתו. בערב חג הסוכות, כאשר היה רואה את בני ביתו עמלים במרץ ובשמחה בהכנת הסוכה, לא יכל הוא לעצור את עצמו, ולפתע ראוהו יורד ממיטתו וניגש להשתתף בבניית הסוכה. נדהמו כולם מהמחזה, וניסו לעצור את הגאון הקדוש על מנת שישוב לנוח במיטתו, אך הוא לא הסכים ואמר: "בואו ואספר לכם מעשה ששמעתי על החסיד ר' הלל מפאריטש זצ"ל – שנה אחת, כאשר בנו עבורו בני ביתו ותלמידיו את הסוכה, עצר הוא את עיסוקיו הקדושים וירד בכבודו ובעצמו לבנות את הסוכה הקדושה. הוא נטל פטיש ומסמרים והחל בונה את דפנות הסוכה. נדהמו תלמידיו לראות את רבם הקדוש עמל וטורח בעצמו, וביקשו ממנו שישוב לתלמודו והם יבנו לו את הסוכה בתכלית ההידור. ענה להם ר' הלל ואמר: "כיצד אוכל שלא להשתתף בבניית הסוכה הקדושה? והרי אמרו רבותינו ז"ל כי ארבע דפנות הסוכה הם כנגד ארבע אותיות של שם ה', על כן משתוקק אני לזכות בבנייתן, שהרי כאשר אני בונה את דפנות הסוכה, אני זוכה לבנות ולהקים את שמו של ה' ממש! ועל כן קדושתה של הסוכה גדולה ועצומה. "על כן כתב ה'פלא יועץ": "בוודאי מי שנוהר לקבוע דירתו וישיבתו בה כל שבעת הימים בקדושה ובטהרה באימה ויראה ושמחה... קונה קדושה ותוספת הארה בנפשו רוחו ונשמתו, ומצא כדי גאולתו לכל השנה...". – גאולתו, פירושה, ישועתו הפרטית לכל השנה בכח מצות הסוכה הקדושה". ובכל יום ויום מיימי החג", כותב הזוהר הקדוש, "מגיעים האושפזין, הרי הם האבות הקדושים אל הסוכה, ואם היה לנו עיניים רוחניות, היינו רואים אותם נכנסים אלינו לסוכה ומברכים אותנו בשבעים ברכות. "אלא שכותב רבנו החיד"א כי אין האושפזין באים אלא לסוכה שהזמינו אותם באמירת 'עולו אושפזין' ויחדו להם כסא מיוחד בסוכה, וכן רק אם דאגו באותו לילה לעניין שיסעדו את החג!

היכוננו לחג הסוכות !

בישיבה של ה'סבא מקלס', מיד עם סיום הימים הנוראים של ראש השנה ויום הכיפורים, טרם ערב חג הסוכות נתלתה מודעה בכתב ידו של ראש הישיבה, ה'סבא מקלס', וכך נכתב בה : "כל מי שזכה לעבור את הימים הנוראים, ראש השנה ויום הכיפורים – ראוי שיברך 'ברכת הגומלי', שהרי הוא לא פחות מאדם שחצה את הים בספינה או את המדבר הגדול והנורא הצריך לברך ברכת הגומל כיוון שניצלו חייו. אם כן, מדוע לא תקנו חכמים לברך 'הגומלי' התשובה היא : מפני שאף אחד אינו יודע אם באמת עבר הוא אותם בשלום. רק במשך השנה נדע מה פעלו התפילות והתשובה שלנו ואם באמת זכינו לעבור בשלום ב"ה". אך הקב"ה שהוא אב הרחמן, עדיין לא סוגר את הדלת, אלא כותב האר"י הקדוש, כי משעת צאת יום הכיפורים הקדוש ועד ליל הושענא רבא, עומדים פתקי החתימה של כל אחד ואחד בשמיים, ובימים הללו של שבעת חג הסוכות – יכולה כל החתימה להשתנות לטובה ולברכה לחיים טובים ולשלום. רק רגע, כיצד ניתן לשנות את כל פתקי השנה הקרובה לטובה?! הרי כבר התפללנו ועשינו תשובה? ומה עוד ניתן להוסיף ולשנות...? על כך עונה ה'פלא יועץ' וכותב בשם 'גורי האר"י' : "הבטחה גדולה הבטיח האר"י הקדוש, כי מי שישמח ויהיה טוב לב בחג זה ולא יצטער בו כלל – מובטח לו שתעלה לו שנה טובה ויהיה לעולם שמח". "וכי בשמחה תצאון", שעל ידי השמחה שאדם שמח בחג הסוכות עם ה', יכול הוא לצאת מכל המיצרים והקשיים. וכבר כתב הרב בן ציון מוצאפי שליט"א : "כתבו רבותינו המקובלים על הפסוק בשיר השירים : "שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני" - "שמאלו תחת לראשי" – אלו עשרת ימי תשובה אשר נגזר בהם משמיים על האדם כל המקרים הפחות טובים לשנה הקרובה : הפסדים, נזקים, קנסות וכל צער ח"ו. הדו"ח חניה שקיבלת, הארנק שאבד, הכד שנשבר – הכל נקבע משמיים בעשרת ימי תשובה. אך "וימינו תחבקני" – אלו שבעת ימי הסוכות אשר גוזרים בהם על האדם את כל הרווחים ורגעי השמחה שיהיו לו במשך השנה הקרובה : כמה יצליח, האם יקבל העלאה במשכורת, כמה יחייך וירוח נחת בחייו – הכל כעת. והכל תלוי במידת השמחה שתשמח בחג הסוכות : סעודות בשמחה, ישיבה בסוכה בשמחה, 4 המינים בשמחה. גם אם לא הכי נוח בסוכה, השכנים עושים רעש והילדים לא יושבים בנחת – אני נשאר בשמחה! כי כעת נגזר עלי כל רגעי השמחה לשנה הקרובה, ואם אקבל הכל באמונה שזה מאת ה' ואשמח – אזכה לשמחה לכל השנה. ובפרט יזהר בקדושת הסוכה שכתב עליה הקדוש בעל ה'פלא יועץ' כי גדולה קדושתה מקדושת הסוכה, והשכינה נמצאת בה ממש עם כל נשמות האושפיזין הקדושים. ולכן, חשוב מאד, שבכל לילה יזמין האדם את האושפיזין של אותו יום, שאם היו לנו עיניים לראות, היינו רואים אותו נכנס ממש לסוכה, עד אשר כתב החיד"א שטוב לייחד כיסא מיוחד בסוכה לאושפיזין. ומספרים על האר"י הקדוש שהיה נזהר שלא לדבר בסוכה שום דבר חול מעוצם קדושתה הגדולה. ה'פלא יועץ' מפליג בקדושת הסוכה, ומבטיח : "בוודאי מי שנהר לקבוע דירתו וישיבתו בה כל שבעת הימים בקדושה ובטהרה באימה ויראה ושמחה... קונה קדושה ותוספת הארה בנפשו רוחו ונשמתו, ומצא כדי גאולתו לכל השנה...". – גאולתו, פירושה, ישועתו לכל השנה בכח מצות הסוכה הקדושה". וידע לו האדם", אמר הרב מוצאפי, "שבכל רגע שזוכה לשבת בסוכה, זוכה לקדושה רבה, הגנה ושמירה לכל השנה ואף קובעים לו משמיים היכן יהיה מקומה של נשמתו בגן עדן". כאשר היה השל"ה הקדוש נכנס לסוכה, היה הוא מנשק את הדפנות באהבה רבה, מעוצם קדושתה הרבה. רצה ה' לזכות את ישראל ולהטיב להם החתימה, על כן ביקש מהם לשמוח עמו שבעת ימים ולזכות לחיים טובים!.

פיך מפיק מרגליות

הלכות שמירת הלשון סעיף יא

ואם הוא יודע את בית המחותן שהוא בית פריצות, צריך לגלות. ואין צריך לזה שום פרט מהפרטים הנ"ל. ואפי' אינו יודע מעצמו רק שמע מאחרים, גם כן צריך לגלות. אך שיזהר שלא יאמר בלשון שיהיה משמע שהוא בעצמו יודע דבר זה, אלא בלשון "שמעתי כך וכך". ובדעתי היה להביא עוד מקרים לעניין אומן ושכיר ומשרת, אך מפני הוצאת הדפוס כי רבה, וטרדת הזמן, נמנעתי מזה. אך כללו של דבר: האדם צריך להשים לב על דרכיו, ובפרט על מוצא פיו, לא להתערב בענינים שבין אדם לחברו. אלא אם כן יידע בבירור את הענין לאמיתו ולכוון לתועלת. ולא מצד שנאה, לראות את הנולד מדיבורו, שלא ייצא מגדר הדין חס ושלוש. ואז ה' יהיה בעזרו שלא ילכד בפח היצר. וצור ישראל יצילנו משגיאות ויראנו מנפלאות תורתו. "ברוך לעולם אמן אמן". תם ונשלם החלק השני מספר "חפץ חיים".

"כל השונה הלכות בכל יום – מובטח לו שהוא בן העולם הבא"

קריאת התורה

טעימה לקורא בתורה

אדם חלש או חזן שיש לו צורך בדבר, רשאי לקדש בין שחרית למוסף ולאכול כזית עוגה עד כביצה [50.4 גרס], ולאחר מוסף יקדש שוב. ומן הדין, רשאי אדם זה לשתות או לטעום משהו קודם מוסף גם ללא קידוש.

מנין העולים

מנין העולים לספר תורה הוא: שבעה, מלבד המפטיר. ומותר להוסיף עליהם, בפרט כשיש שמחה ויש הרבה אורחים. וכן בית הכנסת שמתפללים בו ציבור גדול, טוב ונכון שיעלו מוסיפים בכל שבת, כדי שכל אחד מהקהל יעלה לתורה לפחות פעם בחודש. רק לא ירבו עולים מדי, פן יקוצו הציבור וידברו דברים בטלים.

מתוך השבת בהלכה ובאגדה

• לאיזה בית חולים הולך הלולב?
תשובה: הדסה..

• הרגע המביך הזה שאתה מגיע לסוכה של טבעונים עם לולב
והמארכת כזה "אוי נו, לא הייתם צריכים, יש מלא אוכל"

• מסתכל על הקישוטים הנוצצים בסוכה, וחושב שבני ישראל היו חוסכים לפחות 30 שנה במדבר אם היו מוותרים עליהם.

